

Zoo werd er gerekend en gecijferd, geoordeeld en gewogen, en ten slotte besloten het Comité te laten bestaan uit 37 leden, waarvan 18 uit de „oudero“ kerken, en 19 uit de zendingkerken.

Een Comité van 37 leden, over heel de wereld woonachtig, is wellicht ook nog te groot. Hoeveel tijd gaat er niet met reizen verloren, om één vergadering bij te wonen! En hoeveel kost dan zulk een vergadering niet! En kunnen de leden zooveel tijd beschikbaar stellen voor een vergadering?

De praktijk zal op deze vragen het antwoord moeten geven.

Maar er werd vast besloten, dat een vergadering van het Comité doorgaat en besluiten kan nemen, zoo er 10 leden aanwezig zijn, niet minstens drie werelddeelen afkomstig. En dan blijft natuurlijk het bureau werkzaam; het is zelfs met een secretaris uitgebreid, zoodat nu de voorzitter met één secretaris in Amerika woont, en de twee andere secretarissen in Engeland.

En de arbeid van dezen Raad?

Deze blijft in het wezen der zaak hetzelfde. Wij noemen de volgende zes punten.

Allereerst zal de Raad zich moeten beraden over de groote vraagstukken der wereldzending, en de resultaten van deze overwegingen ter algemeener kennis brengen.

Dan heeft de Raad tot taak de verschillende Nationale Zendingsovereenkomsten met elkander in contact te brengen, opdat in elk land er eenheid zij tusschen de zendingscorporaties, en samenwerking, waar dit mogelijk is.

Ook moet de Raad de publieke opinie der Christenheid bewerken in betrekking tot de vrijheid van het geweten, van godsdienst en van zendingsarbeid.

Hij moet ook de Christenen oproepen tot het beoefenen van gerechtigheid in de onderlinge verhoudingen van volken en rassen.

Het tijdschrift *The International Review of missions* blijft aan de zorgen van den Raad toevertrouwd, en hij mag ook op andere wijze publicaties over zendingsvragen geven.

Ten slotte is zijn taak het houden eener Wereld-Zendingconferentie voor te bereiden, en te gelegener tijd bijeen te roepen.

Dit alles overwegende, kunnen wij van een wereldorganisatie spreken.

Natuurlijk liggen er ook hier voetangels en klemmen. Het zal ook niet moeilijk vallen allerlei bezwaren en bedenkingen te opperen. Maar het is recht en billijk, om de betekenis van dezen Raad, die reeds zoo ontzaglijk veel in het belang der zending gedaan heeft, te erkennen. En God geve, dat ook in de komende jaren, waarin de hoosheid toeneemt en de moeilijkheden voor den zendingsarbeid ongetwijfeld zullen vermenvuldigen, de Internationale Zendingraad veel goed werk moge doen, tot bevordering van de komst van Gods Koninkrijk.

J. D. W.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Persstemmen.

De Bolsjevistische Pers over de „Evangelische Secten“.

In ons vorig nummer citeerden we een artikel uit „De Nederlander“ over de atheïstische propaganda in Rusland.

De schrijfster, Mevrouw E. Barth—van Marie had de vriendelijkheid ons het onderstaande toe te zenden. Gaarne leenen we daaraan plaats. Het is vertaald uit het tijdschrift „Dein Reich Komme“.

De Bond van Atheïsten geeft in een der laatste nummers van het tijdschrift „Anti-Religie“, een „Overzicht over het religieuze front“, waarheen zij te kampen hebben. Wij ontleenen er het volgende aan:

„De Zuid-Russische Unie van Baptisten laat predikers uit alle mogelijke groote steden van het land komen, om voor ze te spreken en is daarmee niet tevreden. Ze laat zelfs menschen uit het buitenland komen, z.g. specialiteiten in het ingenieursvak of andere geleerdheid, om onze theorieën van Marx en Lenin te weerleggen.

Dikwijls komt het voor, dat heethoofden uit onzen Bond van Atheïsten, zonder zich ernstig voor te bereiden en zonder vast in het zadel te zitten, ingaan op de uitdagingen der Evangelischen en Baptisten, om zich met hen in een dispuut te wagen over religie. Geen wonder, dat ze dan geheel verslagen worden, zooals het in verscheiden plaatsen in het Dongebied gebeurd is.“

„In vele dorpen arbeiden de Evangelische gemeenten met hoogen druk. Men organiseert „gezellige avonden“ voor de jeugd, die altijd met een bijbelbespreking en gebed eindigen.“

„In het ziekenhuis te Tsch. is de geneesheer-directeur een Baptist. Alle helpers en helpers dier inrichting leeren lezen en schrijven, niet naar de wetelijk voorgeschreven bolsjevistische grammatica, maar naar den bijbel en de geschriften der secten en hun kennis mogen ze nu praktisch oefenen in gesprekken met de zieken over de redding hunner ziel.“

„In G. staat de kerkzaal op de markt vlak naast de club der arbeiders. De laatste hebben een londspreker, die alleen maar kraakt en jammerlijke geluiden uitsluit. Uit het gebouw der Evangelischen klinkt daarentegen een welluidend vierstemmig gezang. Natuurlijk schimpen de boeren op die krakende radio en stormen ze naar de kerkzaal om naar het mooie gezang te luisteren. Maar na ieder lied wordt er een toespraak gehouden en de predikers ontwik-

kelen een ongelooflijke kennis bij de beoordeeling van politieke vraagstukken.“

„In een mijnstreek had men eene Christelijke jeugdvereniging opgericht. Januari 1926 waren er in deze streek 53 georganiseerde gemeenten met 6043 leden. Na anderhalf jaar waren er al 84 gemeenten met 8567 leden. Men ziet het — de secten nemen zeer toe.“

„De Protestanten uit het gouvernement T. spannen al hun krachten in, om de aanhangers der Atheïsten in discredit te brengen, als zedeloze menschen, die den ondergang van het land bewerken.“

„De Adventisten in het dorp W. bij Moskou richten hunne aanvallen vooral op de jeugd. Daarvoor organiseren zij muziekavonden met zangkoren en opvoeringen en letterkundige voordrachten met een religieus karakter. De arbeiders stroomden van alle kanten toe.“

„In de streek P. hebben de Evangelischen nu al zeven vergaderzalen en in het nabijgelegen bosch een groot herstellingsoord. Verder hebben ze coöperatieve organisaties en landbouwkundige verenigingen. Het is vooral heel moeilijk anti-religieuze propaganda te maken onder de vrouwen uit deze protestantsche secten, want deze zijn hevig aangestoken door religieus fanatisme.“

Dit is een klein beeld, gezien in het licht van de tegenstanders van het Christendom. Geve God, dat zij nog zeer veel reden tot klagen mogen hebben!

De mannen, die heden Ruslands lot in handen hebben, leven in een wereld die volkomen gescheiden is van de geloovige christenheid. Het mag ons niet weerhouden te waardeeren wat er goeds bij hen is. En dat is de oprechtheid, waarmee zij niet zelden critiek uitoefenen op hun eigen systeem en zijne gevolgen.

Zoo heeft de volkscammissaris voor Onderwijs, naar luid van communistische dagbladen, kort geleden in een voordracht te Leningrad, verrassend scherpe woorden van critiek gesproken over het schoolwezen en de opvoeding der jeugd. Hij verklaarde, dat de vele klachten, die hij kreeg uit arbeiderskringen rechtvaardig waren, want de opvoedkunde in de Sovjet-scholen was „beneden alle critiek“.

Daar de school alleen op het aanbrengen van kennis was gericht, werd de eigenlijke opvoeding der kinderen zoodanig verwaarloosd, dat de ergste zedelijke verwildering binnensloep. De spreker gaf grooten afkeer te kennen tegen de ruwe, zedeloze methoden van de mannelijke jeugd tegenover het vrouwelijk geslacht, zooals deze in de hogere klassen der scholen en vooral aan de hogescholen gangbaar werden. Met bittere woorden geeselde hij „de kannibalen van de ruwheid“, waar met alle kracht een eind aan moest gemaakt worden.

Het ging hier niet om strafmaatregelen of om „ijzeren discipline“, zooals vele onderwijzers weer wenschten, maar om echten opvoedkundigen arbeid, die de kinderen tot zelftucht en tot erkenning van de waarde van zelfbeheersching moest leiden.

Is met deze enkele woorden de onzuinigheid van dit geheele opvoedingssysteem niet duidelijk gekenmerkt? Eerst list men de jeugd op tegen alle autoriteit, voert ze systematisch op tot onbebidbaarheid jegens God en menschen, bestraft onderwijzers en ouders die opvoedend willen ingrijpen, stelt premies op vrije liefde en hare gevolgen — en ten slotte verwondert men zich over den ontzettenden oogst, die er uit dit zaad ontkiemt.

Arm Rusland en vooral arme kinderen, die dikwijls onschuldig het slachtoffer worden van dit goddeloos en zedeloos systeem! Voelen wij niet den heiligen plicht dagelijks voor Gods genadetroon te treden, opdat de zondvloed van verderf worde tegengehouden? Wat er heden op godsdienstig gebied onder het Russische volk leeft en gebeurt, kan men alleen op waarde schatten, wanneer men in het oog houdt, dat de Grieksch-orthodoxe kerk eenwenlang de alles beheerschende staatskerk geweest is.

En nu komt de groote vraag: kan men in deze Russisch-orthodoxe kerk in waarheid een werktuig zien, dat Gods rijk opbouwt?

Ik weet dat er zeer velen zijn, die hierop een positief antwoord geven. Naar hun opvatting zien zij daar zeer veel geestelijke schoonheid, diepe goddelijke mysteriën en rijke symbolen.

Zeer weinigen bereiken deze hoogten echter; de meesten beschouwen den godsdienst slechts uit filosofisch en aesthetisch oogpunt. Er zijn geestelijk ingestelde orthodoxen, voor wie ik den diepst den eerbied heb, waarlijk wedergeborenen christenen, maar zij behooren tot de grootste uitzonderingen.

Onder de groote massa miljoenen menschen, die zich Russisch orthodox noemen, heeft het Licht van Jezus Christus nauwelijks gescheen en is de boodschap van den levenden Christus nog niet gehoord. Van hen geldt nog: „Wat uit het vleesch geboren is, dat is vleesch“. De gesetelijkheid is dom en in diep verval. Toen 4 of 5 jaar geleden de communistische jeugd hun vijandschap vooral tegen de kerk begon uit te spelen, is er o.a. het volgende treurige feit voorgevallen in het gouvernement van Moskou:

„Was Paschen en het Russische volk vierde dit feest weer op de oude manier. De priester trok met het kruis en wierookvat langs de huizen. Eénige afgevaardigden van een jeugdvereniging gingen naar hem toe, om hem te vragen een godsdienstoefening in hun clubgebouw te houden. Dat heeft hij gedaan. Daarna heeft men hem drank gegeven en dronken gemaakt tot hij omviel. Onder groote hilariteit heeft de jeugd hem onder een bank gelegd en hem kruis en wierookvat afhandig gemaakt. Zulke gebeurtenissen zijn kennelijk voor den toestand der geestelijkheid.“

Wat helpt — bij zulke toestanden — nu het hooge filosofische, aesthetische en mystieke standpunt der Grieksch-Orthodoxe Kerk? Moeten wij nu maar verder filosoferen of den nood onder de oogen zien, alle krachten inspannen en God bidden om de waarheid van het Evangelie te brengen onder het Russische volk?

Wij zijn dankbaar, dat wij de wondervolle vertaling van den bijbel in onze Russische taal bezitten en met dit boek in de hand trekken honderden, ja duizenden broeders predikend door de steppen van Rusland. Ten-

gevolge van deze prediking zijn wij getuigen van de wonderbare, geweldige opwekkingsbeweging in deze jaren. Zware golven zijn over gansch Rusland gegaan, het ging tot de uitersten, ook in onze gemeenten. Men wilde de demonen verdrijven. Hiertoe werkte ook de Pinksterbeweging mee, die maar teksten, zoo los uit de Schrift nam en verkondigde dat men kranken op wonderbare wijze moest genezen, in vreemde talen moest spreken, zooals op het eerste Pinksterfeest en de duizelen moest uitwerpen. Niet alleen nieuw gestichte gemeenten, maar zelfs onder onze oude beproefde gemeenten waren er die door deze strooming werden meegesleurd. Vooral het uitwerpen van demonen nam zulke vormen aan, dat de ongelooflijkste dingen gebeurden.

Zoo heeft een van deze, in extase verkeerende duivelbezweerders het volgende gedaan:

Men bracht hem een schreeuwende zieke vrouw, die om zich heen sloeg en geheel buiten zichzelf was. Hij zei: „In den naam des Heeren gebied ik den duivel uit u te varen!“ Toen ze echter bleef slaan en schreeuwen, liet hij water halen en beval dat men het haar in den mond zou gieten. Toen dat ook niets hielp, liet hij asch halen en beval haar dat in den mond te stoppen.

Toen ze de tanden op elkaar klemde, trachtte hij haar den mond met een breekluis te openen en als er toen niet verstandige menschen gekomen waren, die ingegrepen hadden, was deze vrouw waarschijnlijk een slachtoffer geworden van dien dwep. De menschen die er om heen stonden waren vol geestdrift en verrukking over alles wat er gebeurde!

Niet zoo ging het met het spreken in vreemde talen. In 1925 bezocht ik een dorp, waar een 25-tal menschen waren, die in tongentaal spraken. Het was eenvoudig vreeselijk om aan te hooren. Ik moest mezelf geweldig beheerschen en voortdurend tot God bidden mij te helpen om rustig te blijven bij wat er om mij heen gebeurde. Het was onbeschrijfelijk dit hysterische geschreeuw aan te hooren.

Hieruit kan men zien, door welke vreeselijke geestesstroomingen Rusland is heen gegaan. Wij kennen soortgelijke perioden uit de Middeleeuwen. Ook Rusland heeft in deze korte jaren dit alles moeten doormaken. Goddank duurde deze periode maar kort en sedert het einde van 1926 zijn onze gemeenten weer nuchter en gaat de arbeid daar op de rechte wijze voort.

Ook in geestelijk opzicht hebben wij veel vreugde, daar het zeer merkbaar is, dat zeer velen tot oprechte bekeering komen en in persoonlijke gemeenschap met Christus beginnen te leven.

Hoe groot en heerlijk is het mysterie der genade, wanneer een mensch opnieuw geboren wordt!

Ik hoop, dat deze berichten uwe liefde tot ons volk en land zullen sterken en aanwakken en u zullen dringen tot een vurig gebed voor hetgeen God bezig is in Rusland te doen.

Vinde deze oproep tot gebed ook onder ons gehoor.

Psalm 90 van Totius.

Naar wij vernamen werd de berijming van den eersten psalm door Totius door sommigen met genot gelezen.

Waar die perzik naar meer smaakte, bieden we hier nog een andere aan.

1

U was, o Heer, van af die vroegste jaren
vir ons 'n sterkte en skuiplek in gevare
Voordat die rotsgebergtes was gebore,
die aarde uit niet geroep was, lank tevore —
is U, o Heer, dieselde God van mag,
onwankelbaar in wese en in krag.

2

Hoe nietig is die mens by U, o Heer, nie!
'n Handvol stof; U blaas en — hy's nie meer nie!
Die korte draad van sy geswinde dag,
dit hang net aan 'n woord, u welbehag.
Want in u oog is duisend jare, o Heer,
'n enkele dag, 'n nagwaak en niks meer.

3

Ja weggespoel is hul. Die onweersstrome
die voer hul weg; hul lewe is slaap en dromel!
Die more vroeg, dan staan hul soos 'n kruidjie
wat opvaarts dryf 'n fris en tengor spruitjie.
Maar sawens al, dan word hul weggesny:
dan droog hul weg, en dis met hul verby.

4

U toorn brand neer op ons, daar's geen verkwikking;
en kom die nag, dan is daar weer verskrikking.
Ons sondes, ook uit dae lank vervloe,
Ons misdad, nog belek voor mense-oë,
staan naak en klaar, o God, voor u gesig
wat die geheim ontsluit met u lig.

5

So gaan u gramskap met ons deur die lewe —
die skaduwee wat swart oor ons bly swewe;
ons lewensyd onder die mensgedagte,
ons jare bring ons deur soos 'n gedagte.
Die sterkste klim ten hoogste tot die top
van sewentig of tagtig jare op.

6

En ag, wat is dit as dit klaar gebloe het? —
Die yd'le pronk van wat ons net vermoei het!
Hul gaan so gou verby, ons lewensdae —
'n voel voortgedryf op onweersvlae.
Wie ken u toorn in al sy woede en krag,
wie ken u gramskap met 'n regie ontsag?

7

Maar wie kan leef met somber voort te klaf?...
Leer ons dan só te tel ons lewensdae,

dat wysheid
ons hart kan
hoelank, o H
Keer tot ons

As in u oog
verkwik ons
ag, skenk on
dan sal ons
Voerbly ons
en jare aanes

Laat uit ons
U heerlikhe
U heerlikhe
En, Heer, o
Bevestig by
bevestig tog

Het „Kerk
opent met dit
voordracht d
den op het z
Poerholinggo.

De eerste
Holland on
het hoogste
drukken en
dragen doe
eerste en g
tafel der W
Deze dri
sard van e
De eers
dat de diep
kennen.

De twee
om die in d
De derde
wil te onde

De Chr
en Pries

In de een
verlangen
worden in
eerbiedige
bevenen.

Heere der
het „Heilij
opgevangen

In de tw
van hem, e
Iver brand
tevens de
straks in e

In de de
liefde bran
dem om
behaaglijk

In de ee
In de tw
In de de
De vervt
wijsheli

De verht
heid med
De volde
wandel.

Zoo bree
leden ons
Beeld Gods
en ware G

Dnarm
Beeld Gods
Waarheid

Ik geloof,
doen als ik u
mijn Javani
poeder zoude

Men zal zi
hier citeerde
deze critiek
roude. Van z'
mijn Camera
donar“.

Ik beloofde
Daaraan v
over de kwes
in het Jernza
R. Allen, and

Wat volk
het Nieuw
doen, meer
bruiken on
den econor
om een Ch
zen tegen t
het exploit
den alleen
goedkeurin
ternational
heeft op ee
den Volken